

Polona Tratnik

Tista poscana noč

Že nekaj dni ščije. Uliva se.

Vse je zlepljeno. Megla v oblak, vse skupaj v mokrasto gmoto. Trava se packa, ko hodiš, kar zdrsava v blato, ugrezaš se. V vodo, ki je blato, dež, ki je zemlja. Ni zraka. Jasno, ljudje se držijo na suhem. Skozi reže rolet vdira svetloba. Zgrabim razmetan cajtung. Vonj po kavi mi daje občutek varnosti, zavetja. Prekleta tišina!

Nikakor se ni hotelo razpreti. Ni bilo svetlobe. Da nisem bil več siguren, ali je res vse obarvano na krvavo ali imam na možgane nataknjene leče. Cvilež mi je cvirnal pamet. Ure sem ležal na postelji in poslušal. Vse ostalo sem odrezal. Pa nisem popizdil, ne. Ostal sem ji zvest do konca. Ona zame, jaz zanjo. Zdržal sem, dokler mi ni bilo jasno, da je dovolj. Ni šlo za to, da bi rekel, jebi se, nažrla si me. Ne, tukaj enostavno ni bilo druge. Ta zgodba je imela tukaj svoj konec. Tako je bilo prav.

Popoldne se je megla gostila v mrak. Scalo je. Se mi zdi, da ščije, odkar pomnim. Da je vse presceno. Ves sem prescan, v poscanem je šla.

Prede njo se odpravila, sem jo še zadnjič peljal na balkon, da se uščije. Kot da bi vedela. Zavlačevala je. Kot da bo kaj drugače. Mater. Držal sem posodo pod njo in ona me je gledala. Tudi cvilila je, spet. Zgarbal sem jo kot vola. Boš scala, tukaj ni dileme. In to zdajle. Ščij! Posodo z uscanino sem tokrat pustil na balkonu. Za potem. Da nekaj ostane za njo?!

Potem sva se napravila. Oblekel sem vetrovko, ovratnice pa ji nisem dal gor. Tudi paščka nisem vzel.

Pizda, tudi ceste so bile namočene. Prešini me je, kaj če se zaletiva. Kako je z njo? Nadaljujeva peš?

Dobro, ni se zgodilo. Prišla sva do močvare. Tam je šele ležala gostina vlage na svetu; že samo okolje grob. Nikjer žive duše. Bil je že mrak. Makadam poplavljen. Bi se kljub temu peljal po tisti prekleti cesti? Preveč bi tvegala.

Plac je bil izumrl, tako da si imel občutek, da si že čez, ali pa vsaj na poti tja.

Gazila sva po lužah in ni več cvilila. Ni pa bila prav razigrana. Ne spomnim se, kdaj sva se nazadnje takole znašla. Tudi Dini je bilo tuje. Verjetno si je mislila: pa kaj ti je, kreten, pejva raje domov. Domov? Kaj boš doma? Cvilila do nezavesti. Ne, tukaj sva, pot gre pa tja.

Na koncu sva vseeno naredila še krog po travniku. Se mi je zdelo prav, da se navoham tistega vonja po smrti. Vse je gnilo, zares, svet je bil razpadajoče truplo. Dina pa me je gledala v pričakovanju. Gledal sem proč. V počrnela debla. Voda je bila narasla in usrana. Nobene globine ni imela, niti par centimetrov.

Z rastlin se je cedilo. Povsod se je vse cedilo. Dina je stala kot poscan cucek. S kožuha je kapljalo. V ušesih je morala imeti precej vode. Stala je tam. In me gledala. Ni več cvilila.

Žive duše ni bilo nikjer, noč pa je padala strmo na naju. Kaj naj zdaj? Počasi se ni nič več videlo. Mogoče sem to čakal. Ali pa, da se uščije toliko, da naju raztopi, da se raztopi dogodek v noč in blato, da razpade, se kar takoj razkroji.

Zlezla sva na tisto debelo cev ali kaj je tam in se prav štorasto privlekla po tisti drseči oblasti kovini do rešetk na mostu. Tisto res ni za pse. Vlekel sem jo. Pa ne zato, ker bi se upirala, ampak enostavno ni šlo gladko, ni mogla.

Ko sva stala gor, sem pomislil – ali kdo pride ali pa se zgodi. Itak se je moralo zgoditi. Bila je že noč. Ampak voda se je videla. Ne me gledat, Dina, pizda, ne mi tega delat. Rekel sem: »Baraba,« da je gledala tja nekam daleč v grmovje na robu podivjane tekočine. In je poslušala. Vse sorte se je slišalo. Povlekel sem ven ... in nastavljal na glavo. Pizda, moram zadeti, da ji celo glavo odnese ... Da ne bi bilo slučajno kaj vmes. Ali da kaj slišim, da potem slišim

piskanje, da mi ne uspe, da kiksнем, kaj če kiksнем. Pizda, roka se mi je tresla, priznam. Fak!
Fak!

»Baraba!« Hitro sem še enkrat popravil ton v bolj zaresnega. Napeto je gledala. Pomotoma sem se je dotaknil, pizda, lilo mi je v oči. Vedela je, da ne sodelujem, da ne gre za barabo. Prijel sem jo za glavo in jo grobo obrnil v smer, kamor je tekla reka. »Baraba, pizda, glej barabo,« sem se zadržal. Ko sem jo spustil, se ni upala obrniti, vedela pa je, da tam ni barabe. Potem je spustila nek zvok, za katerega ne vem, ali je bilo cviljenje ali renčanje. Me je imela dosti ali me je prosila. Nisem več razložil. Ampak takrat se je sprožilo.

Butnilo je kot sam satan, roko mi je vrglo nazaj, špricnilo mi je v glavo in po obleki, telo je padlo. Mislim, da sem čutil padec ... Fak! Dvignilo se mi je, zvalo mi je telo, skoraj bi bruhal. Postavil sem se pokonci. Še ščije, sem pomislil. Stal sem tam in buljil v gosto noč.

Tišina.

Hvala bogu, da se je cedilo po meni. Lizal sem dež.

Truplo sem prijel in ga vrgel v vodo. Hitro ga je vzela vase.

Naglo sem se odpravil in pomislil, ali bi se spodobilo, da se tam še zadržim, da tam malo posedim. Zavrtelo se je še enkrat. Tisti nejasen zvok in bum. Potem sem bruhal kot vidra.

Pizda, usran komplet.

Kako sem hodil nazaj po tistih lužah, mi ni jasno. Hvala bogu, da je bilo vse tako zvozlano in skožlano, kot da nisem na tem svetu in da nisem jaz. Hvala bogu, res.

Mislim, da sem se v luži umival. Ja, seveda. Jasno, umil sem se, kako pa. A še vedno sem bil cel moker. In usran.

Za prst odprem okno in skozi razporek potisnem nos. Svež hlad mi poboža obraz. Nežno kapljanje uritmi prostor. »Evropa poplavljen, število trupel narašča,« piše na naslovki.